

### [Mogens Fog.]

vilde jeg dog mene, at det, baade hvad angaar Forkyndelse og Sjælesorg, i højere Grad maa være den udøvedes Personlighed end vedkommendes Køn, det kommer an paa.

For saa vidt har denne Debat staaet paa i saa mange Aar, at der ikke skulde være Grund til at tøve med at faa denne rimelige Reform realiseret; men naturligvis kan jeg give min Tilslutning til, at man i et Udvalg drøfter, om man, som det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen foreslaar, skal give Loven i den nu foreslaaede Skikkelse en kort Levetid og benytte dette Interval til en kort Drøftelse af Spørgsmaalet igen.

Hvad angaar selve det, der staaar i Lovforslaget, har jeg ingen Indvendinger at gøre. Specielt er jeg enig i, at § 6, Stk. 1, skal ophæves som et Led dels i Bestræbelserne for endeligt at slette Skellet mellem Sønderjylland og det gamle Land, dels i Ophævelsen af de Begunstigelser, som det tyske Mindretal i saa høj Grad har misbrugt i de Aar, det har nydt dem.

**Jørgen Jørgensen:** Den Ændring i Loven af 16. April 1941 om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, som Kirkeministeren foreslaar ved Ophævelse af § 6, Stk. 1, kan synes ret uskyldig. Bestemmelsen gaar ud paa, at der til Ansættelse i Præsteembede i de sønderjyske Landsdele, hvor Gudstjenester skal afholdes baade i dansk og tysk Sprog, kræves fyldestgørende Kendskab til tysk Sprog og Kirkeliv. Endvidere bestemmes det i samme Paragraf, at der til danske teologiske studerende og Kandidater samt Præster i Folkekirken kan gives Stipendier til Studieophold i Tyskland. Det er disse Bestemmelser i § 6, 1ste Stykke, som efter Ministerens Forslag skal ophæves, og det kan, som jeg har sagt, se ret uskyldigt ud.

Hvad der egentlig motiverer den foreslaaede Ændring, siger Ministeren ikke noget om, og i Lovforslagets Bemærkninger indeholdes kun en Antydning af, at Ændringen er et Led i den Nyordning med Hensyn til Betjening af Mindretallet i Sønderjylland i kirkelig Henseende, som forestaar. Hvad denne Nyordning indebærer, siger Ministeren intet om. Ministeren vil maaske hævde, at Ordningen af Mindretallets kirkelige Forhold i Sønderjylland ikke er lovbestemt, men fastsat ved kongelig Anordning, og at Ministeren derfor ikke behøver Lovgivningsmagtens Medvirken for at ændre de hidtil, siden 1920, bestaaende Tilstande. Rent juridisk er denne Betragtning rigtig, men jeg vil alligevel mene, at over for prin-

ciipielle Spørgsmaal af saa stor Rækkevidde, som der her er Tale om, vilde det være klogt af en parlamentarisk Minister at drøfte Sagen med Rigsdagen, før han træffer en Afgørelse, saafremt de Ændringer, han tænker paa at gennemføre, bryder med det Princip, som hidtil har været gældende, og som man vel godt kan sige i hvert Fald indtil for nylig har haft enstemmig Tilslutning i den danske Rigsdag. Nu har Ministeren ved den foreslaaede Lovændring givet Anledning til, at Spørgsmaalet om de kirkelige Forhold i Sønderjylland rejses, og jeg vil derfor opfordre ham til enten her i Salen eller i det Udvalg, der formentlig bliver nedsat, at give Oplysning om, hvilke Planer han har for Nyordningen. Skulde Ministerens Overvejelser med Hensyn til Nyordning ikke være saa langt fremme, at han paa nuværende Tidspunkt er i Stand til at fremsætte sine Synspunkter her, vil jeg være tilfreds med et Tilsagn fra Ministeren om, at Rigsdagens Partier bliver gjort bekendt med Ministerens Planer, før der træffes en Afgørelse i Spørgsmaalet.

Det andet, jeg vil nævne i Forbindelse med Ministerens Forslag, er en Ændring, som Forslaget ikke indeholder, en Ændring, som Ministeren selv er klar over mange i Rigsdagen havde ventet. Det er jo ikke almindeligt, at en Minister, der fremsætter et Lovforslag, i aldeles overvejende Grad beskæftiger sig med Ændringer i Loven, som han ikke foreslaar, men det er i dette Tilfælde meget forstaaeligt, at Ministeren følte Trang til at retfærdiggøre sig. At en grundtvigsk Kirkeminister fremsætter Forslag om en Ændring i Loven om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken uden samtidig at foreslaa, at der aabnes Adgang for Kvinder til at blive Præster i Folkekirken, det trænger unægtelig til en Forklaring. Det glæder mig imidlertid at høre, at Ministeren ikke principielt er imod kvindelige Præster, ja, Ministeren udtalte sig endda meget anerkendende om Kvindernes udmærkede Betingelser for at tjene som Præster ogsaa i Folkekirken, et Synspunkt, som jeg helt ud deler. Men hvorfor tager Ministeren saa ikke Konsekvensen af dette Standpunkt og giver Plads inden for Folkekirken for disse gode Medarbejdere?

De Betæneligheder, som det ærede Medlem Hr. Fabricius gjorde gældende med Hensyn til Kvinder i Præstegerningen, har den højtærede Minister jo ikke. Ministeren erklærer meget klart, at det ikke er af principielle kirkelige Grunde, han ikke foreslaar Ændringer i Loven, hvorved der gives Kvinder Adgang til Præstestillinger, og saa